

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΒ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1192 ²	Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος Σάββατο 6 Αὐγούστου 2016 (2005)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

«Καλόν ἐστὶν ἡμᾶς ὧδε εἶναι...»

(Ματθ. 17,4)

«**Εἰς** τὰ ὄρη, ψυχὴ, ἀρθῶμεν» (Παρακλ., ἡχ. πλ. α', ἀναβ.), «ὄθεν ἤξει ἡ βοήθειά μου» (Ψαλμ. 120,1), ψάλλει ὁ Δαυὶδ καὶ μᾶς καλεῖ ν' ἀνεβοῦμε στὰ ὄρη. Καὶ σήμερα **ἐορτάζου**ν ναοὶ τῆς Μεταμορφώσεως, ποὺ συχνὰ εἶνε κτισμένοι σὲ κορυφές, ὅπως στὸ ἴδιο τὸ Θαβῶρ τῶν Ἁγίων Τόπων καὶ στὸν Ἄθωνα. Οἱ κορυφές μὲ τὶς ἐκκλησίες αὐτὲς ὑπενθυμίζουν τὸ μέγα γεγονός, τὴ Μεταμόρφωσι τοῦ Κυρίου.

Δὲν ἔχουμε, ἀγαπητοί μου, τὴ δύναμι νὰ φθάσουμε στὰ ὕψη τῆς θεωρίας τοῦ Θαβῶρ. Ἀπλῶς θὰ ὑπενθυμίσουμε τὰ **γεγονότα**.

Σαράντα μέρες πρὸ τοῦ σωτηρίου πάθους τοῦ ὁ Χριστὸς ἀνῆλθε στὸ Θαβῶρ. Τὸ γεγονός δηλαδὴ τῆς Μεταμορφώσεως συνέβη **σαράντα ἡμέρες πρὸ τῆς Σταυρώσεως**. Γι' αὐτὸ ἡ ἐορτὴ αὐτὴ, βλέπετε, ἐορτάζεται σαράντα μέρες πρὸ μιᾶς ἄλλης ὁμοίας ἐορτῆς, τῆς Ὑψώσεως τοῦ τιμίου Σταυροῦ (14 Σεπτεμβρίου). Καὶ **γιατί ἔγινε ἡ Μεταμόρφωσις**; Ὑπῆρχε λόγος. Ποιὸς λόγος;

Ὁ Χριστὸς εἶνε «**διπλοῦς τὴν φύσιν**» (Παρακλ. ἡχ. πλ. δ', δογμ. θεοστ.), Θεὸς καὶ ἄνθρωπος. Καὶ ὡς ἄνθρωπος μὲν εἶνε ὁρατός, τὸν βλέπεις. Ἀλλὰ ὡς Θεὸς ἦταν ἀόρατος. «**Οὐδεὶς... ἰδεῖν δύναται**» τὸν Θεόν (Α' Τιμ. 6,16). Στὴ γῆ παρουσιάστηκε ὡς ὁ ταπεινότερος ἄνθρωπος. Δὲν δημιουργοῦσε μεγάλη ἐντύπωσι. Φτωχός, ἀκτῆμων καὶ ἄστεγος. «**Αἰ ἀλώπεκες φωλεοὺς ἔχουσι καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατασκηνώσεις, ὁ δὲ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἔχει ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνει**» (Ματθ. 8,20. Λουκ. 9,58). Βλέποντας ἔτσι τὸ Χριστό, ποιὸς ποτὲ μποροῦσε νὰ φανταστῆ, ὅτι **αὐτὸς εἶνε ὁ Θεός**;

Γι' αὐτὸ λοιπὸν σήμερα ὁ Χριστὸς ἤρθε καὶ ἔδωσε ἓνα δεῖγμα τῆς θεότητός του, ὅτι εἶνε Θεός. Πῆρε μαζί του τοὺς τρεῖς μαθητάς· τὸν Πέτρο γιὰ τὴν πίστι του, τὸν Ἰάκωβο γιὰ τὴν

ἐλπίδα του, καὶ τὸν Ἰωάννη γιὰ τὴν ἀγάπη του. Ἀνέβηκε μαζί τους στὸ ὄρος Θαβῶρ. Ἐκεῖ ἐμφανίσθηκαν κοντά του οἱ μεγάλες μορφές τῆς παλαιᾶς διαθήκης, ὁ Μωυσῆς ποὺ ἐκπροσωποῦσε τὸ νόμο, καὶ ὁ Ἥλιος ποὺ ἐκπροσωποῦσε τοὺς προφῆτες. Καὶ ἐνῶ συνωμιλοῦσε μαζί τους, ξαφνικὰ «**ἐλαμψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος**» (Ματθ. 17,2). Καὶ τὰ ροῦχα του τὰ πτωχικά, ποὺ εἶχαν ὑφάνει στὸν ἀργαλειὸ τὰ χέρια τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἐλαμψαν «**ὡς χιών**» (Μάρκ. 9,3). Θέαμα μοναδικό, ὑπέροχο, μπροστὰ στὸ ὁποῖο ὡχρίᾳ κάθε ἄλλο, καὶ ἥλιος καὶ σελήνη καὶ ἄστρα.

Τότε ὁ Πέτρος, ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴ μαγεία αὐτοῦ τοῦ ὁράματος, λέει· «**Καλόν ἐστὶν ἡμᾶς ὧδε εἶναι**»· νὰ μείνουμε ἐδῶ, λέει, Κύριε (ἔ.ἀ. 17,4). Δὲν τὸν ἐνδιέφερε πλέον ἡ κοινωνία, ὁ κόσμος, τίποτα. Ἔνα μόνο τὸν ἐνδιέφερε· νὰ εἶνε θεατῆς τῆς μεγάλης αὐτῆς δόξης, τῆς μεγαλοπρεπείας τοῦ Κυρίου. Ἄς μείνουμε ἐδῶ στὴν κορυφή, λέει. Ἄς πνέη ἄνεμος, ἄς πέφτουν χιόνια, ἄς κρυώνουμε, ἄς μὴν ἔχουμε κατοικία, ἄς καίη ὁ ἥλιος. Ἐμεῖς, ὑπὸ ὁποιεσδήποτε καιρικῆς συνθήκης, θέλουμε νὰ μείνουμε ἐδῶ, **φτάνει νὰ σὲ βλέπουμε**. Ὅπως ἡ μάνα –ἂν ἐπιτρέπεται νὰ φέρω κάποιες εἰκόνας– χαίρεται νὰ βλέπη τὸ παιδί της κι ὁ ἐρωμένος τὴν ἐρωμένη του –μικρὲς καὶ ἀσήμαντες αὐτὲς οἱ εἰκόνας–, οὕτω πως, λέει ὁ Πέτρος, θέλουμε, Κύριε, ν' ἀπολαμβάνουμε τὸ θέαμα τῆς θεϊκῆς μορφῆς σου!

Κ' ἐνῶ ἔλεγε αὐτὰ, «**νεφέλη φωτεινὴ**» τοὺς σκέπασε, καὶ «**ἐκ τῆς νεφέλης**» ἀκούστηκε ἡ φωνὴ ἐκείνη ποὺ ἄλλοτε ἀκούστηκε στὸν Ἰορδάνη· «**Οὗτός ἐστὶν ὁ υἱὸς μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα· αὐτοῦ ἀκούετε**» (ἔ.ἀ. 17,5).

Αὐτὸ εἶνε ἐν συντομία τὸ ἱστορικὸ τῆς σημερινῆς ἡμέρας.

“Ενας ἔξοχος ρήτορας τοῦ 19ου αἰῶνος ἐφιστᾶ τὴν προσοχή μας στὸ λόγο τοῦ Πέτρου «*Καλὸν ἐστὶν ἡμᾶς ὧδε εἶναι*»· ὅτι καλὰ εἶνε **νὰ μείνουμε στὸ Θαβώρ**, γιὰ ν’ ἀπολαμβάνουμε τὴ θεία δόξα. Ἀλλὰ σήμερα, γιὰ μᾶς ἐδῶ στὸν κόσμo, **ποῦ εἶνε τὸ Θαβώρ;**

Τὸ Θαβώρ δὲν εἶνε μόνο στοὺς Ἁγίους Τόπους· οὔτε εἶνε μόνο στὴν ἔρημο. Μποροῦμε κ’ ἐμεῖς νὰ βρεθοῦμε στὸ Θαβώρ. Πῶς; “Ὅταν προσεύχεσαι μὲ ἱερὴ κατάνυξι, ὅταν ἀνοίγῃς τὴν ἀγία Γραφή καὶ διαβάξῃς τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ μὲ δάκρυα, ὅταν ἔρχεσαι στὴν ἐκκλησία καὶ στέκεσαι μὲ εὐλάβεια, ὅταν μετέχῃς εὐκρινὰ στὸ μυστήριο τῆς ἐξομολογήσεως, ὅταν πρὸ παντὸς ἀξιῶνεσαι νὰ κοινωνήσῃς τῶν ἀχράντων μυστηρίων, τότε ἡ καρδιά σου ἔχει **νηπτική θεωρία**.

Θαβώρ· «*καλὸν ἐστὶν ἡμᾶς ὧδε εἶναι*». Ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν συμβαίνει αὐτό. Ἔχουν κάνει οἱ ἄνθρωποι τὴν καρδιά τους Θαβώρ, ὅπου φανερώνεται ὁ Χριστός; Ἡ πλειονότης τῶν ἀνθρώπων εἶνε **μακριὰ ἀπὸ τὸ Θαβώρ**.

Ἄντὶ αὐτοῦ συμβαίνει κάτι ἄλλο. Τὸν πόθο τοῦ Θαβώρ τὸν ἔκλεψε ὁ κόσμος. Ἄντὶ οἱ ἄνθρωποι νὰ λένε γιὰ τὸ Θαβώρ «*καλὸν ἐστὶν ἡμᾶς ὧδε εἶναι*», ἀκούγεται μία ἄλλη φωνή, φωνὴ τοῦ σατανᾶ, ποῦ λέει γιὰ τὸν παρόντα ψεύτικο κόσμo· «*Καλὸν ἐστὶν ἡμᾶς ὧδε εἶναι*». Ὁ σατανᾶς σφυρίζε στ’ αὐτιά τῶν ἀνθρώπων· «*Καλὸν ἐστὶν ἡμᾶς ὧδε εἶναι*»· **καλὰ εἴμαστε αὐτοῦ ποῦ βρισκόμαστε**. Τί ἔρχεσαι ἐσὺ ὁ ἱεροκήρυκας καὶ μᾶς ἐνοχλεῖς λέγοντας, ὅτι πέρα ἀπὸ τὶς ἐπίγειες χαρὲς καὶ διασκεδάσεις ὑπάρχουν καὶ κάτι ὑπερφυσικὰ καὶ αἰώνια πράγματα; τί μᾶς ταραξεῖς;... Καὶ πράγματι, ὅλοι σ’ αὐτὰ εἶνε προσκολλημένοι. Θέλετε ἀποδείξετε;

- Στὶς πόλεις, σὰν μανιτάρια πάνω στὴν κοπριά, ἔχουν φυτρώσει χιλιάδες **νυκτερινὰ κέντρα**. Εἶδα μᾶνα ἔξω ἀπὸ κέντρο ποῦ παρακαλοῦσε τὸ γυιό της νὰ βγῆ ἀπὸ ’κεῖ. Τίποτε αὐτός. Γιὰ μιὰ στιγμή βγαίνει ἀγριεμένος· –Τί θέ’ς, μωρή; Ἐγὼ ἐδῶ θὰ μείνω, ἐδῶ μ’ ἀρέσει... Ἄντεστράφη τὸ «*Καλὸν ἐστὶν ἡμᾶς ὧδε εἶναι*». Καλὸ θεωροῦν νὰ μένουν στὰ κέντρα καὶ στὴ διαφθορὰ καὶ στὰ ναρκωτικὰ ὡς τὶς πρῶτες ὥρες, καὶ νὰ βγαίνουν ἀπὸ ’κεῖ ἐρείπια.

- Σὲ ἄλλους ἀρέσει νὰ μένουν στὶς **χαρτοπαικτικὲς λέσχες**. Παίζουν ὦρες ὀλόκληρες ἐκεῖ. “Ὅ,τι νὰ τοὺς πῆς, δὲν βγαίνουν. Τοὺς ἀρέσει!
- Βλέπεις τὸν ἄλλο, ποῦ ἐγκατέλειψε τὸ σπῆτι του καὶ **ζῆ παρανόμως**. Ἄς κλαῖνε ἡ γυναίκα καὶ τὰ παιδιὰ του· αὐτὸς δὲν ἀκούει. «*Καλὸν ἐστὶ*», λέει, νὰ βρίσκωμαι στὴν ἀγκάλη τῆς πόρνης... Ποῦ τὸν ξεκολλᾶς ἀπὸ ’κεῖ!

- Δὲς καὶ τὸν ἄλλο ποῦ **ἀγαπᾷ τὸ χρῆμα**. Σηκώνεται τὴ νύχτα καὶ μετρᾷ τὰ τριάκοντα ἀργύρια τοῦ Ἰούδα. Ἔχει ἔρωτα μὲ τὸν χρυσοῦ.

Ἄμφιβάλλω μέσ’ στοὺς χίλιους Χριστιανοὺς ἂν ἓνας ἀποσπᾶται ἀπὸ τὰ χρηματιστήρια ἢ τὸ χαρτοπαίγνιο ἢ τὰ ναρκωτικὰ, ἀπὸ τὴν ἀγκάλη τῆς πόρνης ἢ τοῦ πόρνου ἢ τῆς μοιχαλίδας, ἢ ἀπὸ ἄλλες ἐπίγειες ἀπολαύσεις. Ἐνας - δύο μέσ’ στὶς πολλὲς χιλιάδες νὰ ἔχουν τὸ ζῆλο ποῦ εἶχε ὁ Πέτρος καὶ νὰ λένε «*Καλὸν ἐστὶν ἡμᾶς ὧδε εἶναι*» – φτάνει, Κύριε, νὰ σὲ βλέπω, νὰ σὲ κοιτάζω, νὰ σὲ ἀπολαμβάνω, νὰ σὲ ἀκούω, νὰ κοινωνῶ τῶν ἀχράντων μυστηρίων σου! Αὐτοὶ εἶνε **ἐλάχιστες ψυχές**.

* * *

Γιὰ νὰ αἰσθανθοῦμε, ἀδελφοί μου, τὸ Θαβώρ στὴ δόξα του, γιὰ ν’ ἀπολαύσουμε τὶς ἠδονὲς τῆς θαβωρίου θεωρίας, εἶνε ἀνάγκη νὰ γίνῃ ἓνας **πνευματικὸς σεισμὸς** στὴν καρδιά μας καὶ νὰ λάμψη μέσα της τὸ φῶς τοῦ Κυρίου. Αὐτὸ παρακαλεῖ ἡ Ἐκκλησία μας.

Κάποιος στὴ Φλώρινα ἦταν ἄπιστος. Εἶχε διαβάσει Νίτσε καὶ Σοπενχάουερ. Ἄν καὶ δὲν πῆγε σὲ πανεπιστήμιο, ἦταν εὐφυσέτατος καὶ λόγιος. Ἀλλὰ μιὰ νύχτα μὲ χιόνι, ψηλὰ στὴν Κλαδορράχη, βρέθηκε σὲ κοπάδι λύκων ποῦ ὤρμησαν νὰ τὸν φᾶνε. Γιὰ νὰ σωθῆ, τρέχει καὶ σὰν τὸ γατὶ σκαρφαλώνει σ’ ἓνα δέντρο. Ἀπὸ κάτω οἱ λύκοι οὔρλιαζαν· μόνο ὅταν βγῆκε ὁ ἥλιος ἔφυγαν. Τότε ἔγινε μέσα του **ἡ ἀλλαγὴ**. Ἀνέβηκε στὸ δέντρο ἄπιστος, ἀλλὰ κατέβηκε πιστός! Ἀπὸ τότε πλέον πίστευσε. Συνέθεσε δὲ καὶ μιὰ δική του προσευχὴ ποῦ θυμίζει Θαβώρ, στὴν ὁποία ἔψαλλε· «...*Μιὰ ἀκτίνα ἀπὸ τὸ Πνεῦμα σου στείλε καὶ φώτισέ με...*». Ὀνομάζεται Ἡλίας Δάντης, καὶ φροντίσαμε γιὰ τὴν περίθαλψί του στὴ Θεσσαλονίκη.

Ἐμεῖς δυστυχῶς δὲν αἰσθανόμαστε τίποτα. Δὲν μᾶς θέλγει ἡ θαβωρίου δόξα. Ἄς παρακαλέσουμε τὸ Θεό, νὰ ἔρθῃ **μιὰ ἀκτίνα** ἀπὸ τὸ Θαβώριο φῶς νὰ μᾶς φωτίσῃ, ν’ ἀντιληφθοῦμε ποιὸς εἶνε ὁ προορισμὸς μας, νὰ ξεκολλήσουμε ἀπὸ τὰ μάτια, καὶ νὰ ζήσουμε μιὰ ἀνώτερη πνευματικὴ ζωὴ. Τότε ἡ ὑπαρξί μας θὰ ὑποστῆ ἀλλοίωσιν, θὰ μεταμορφωθῆ.

Ὁ Χριστός, ποῦ μεταβάλλει τὸ μεταξοσκώληκα σὲ ὠραία πεταλούδα, μπορεῖ νὰ κἀνῃ καὶ στὴν ψυχὴ μας τὴν **ὠραιότερη μεταμόρφωσι**. Καὶ ἡ ὠραιότερη μεταμόρφωσι εἶνε ν’ ἀφήσουμε τὴν ἁμαρτία, νὰ σπάσουμε τὰ δεσμά της καὶ νὰ ὑψωθοῦμε. «*Εἰς τὰ ὄρη, ψυχὴ, ἀρθῶμεν*», «*ὅθεν ἦξει ἡ βοήθειά μου· ...παρὰ Κυρίου τοῦ ποιήσαντος τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν*» (Ψαλμ. 120,1-2)· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**